

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA JUBILEJSKOJ AUDIJENCIJI *Subota, 14. svibnja 2016.* **[Multimedia]**

Milostivost – bitan aspekt milosrđa

Biblijsko čitanje Tit 2, 11-13

Draga braćo i sestre, dobar dan! Ne čini se baš da je dobar [pada kiša], ali vi ste hrabri i došli ste po kiši. Hvala! Ova audijencija se održava na dva mjesta: bolesnici su u dvorani Pavla VI., ondje im je ugodnije i prate audijenciju putem velikog video zaslona; a mi smo ovdje. Povezani smo, mi i oni, i predlažem vam da ih pozdravimo jednim pljeskom. Nije lako pljeskati s kišobranom u ruci!

Među mnogim aspektima milosrđa, postoji jedan koji se sastoji u tome da čovjek osjeti sažaljenje ili sažali se nad onima koji trebaju ljubav. Pietas – pijetet – je pojam prisutan u grčko-rimskom svijetu, gdje, međutim, označava čin podčinjenosti poglavarima: ponajprije pobožnost koju se duguje bogovima, zatim poštovanje djece prema roditeljima, osobito starijima. Danas, međutim, moramo paziti da ne izjednačujemo pobožnost s onim, prilično rasprostranjenim, pijetizmom koji je tek površni osjećaj i vrijeđa dostojanstvo drugoga. Jednako tako, pobožnost ne treba miješati ni sa suosjećanjem koje osjećamo prema životinjama koje žive s nama; događa se, naime, da čovjek katkad prema životinjama osjeća suosjećanje, a ostane ravnodušan na patnje braće. Koliko puta vidimo ljude koji su veoma vezani uz mačku, psa, a susjedu, susjedi u potrebi ne priteču u pomoći... To tako ne ide.

Pobožnost o kojoj želimo govoriti je očitovanje Božjeg milosrđa. To je jedan od darova Duha Svetoga koji Gospodin daje svojim učenicima da ih učini "poslušnima poticajima Duha Svetoga" (Katekizam Katoličke Crkve, 1830). Mnogo puta se u evanđeljima donosi spontani vapaj koji su bolesni, opsjednuti, siromašni i ožalošćeni upućivali Isusu: "Smiluj se" (usp. Mk 10, 47-48; Mt 15, 22; 17, 15). Svima je Isus odgovarao pogledom milosrđa i utjehom svoje prisutnosti. U tim pozivima u pomoć ili molbama za smilovanjem, svaki je izražavao vjeru u Isusa, oslovljavajući ga s "Učitelju", "Sine Davidov" i "Gospodine". Naslućivali su da je u njemu bilo nešto izvanredno, što im je moglo pomoći izaći iz žalosnog stanja u kojem su se našli. Opažali su u njemu ljubav samoga Boga. I premda ga je gomila pritiskala sa svih strana, Isus je opažao te dozive pobožnosti i sažalijevao se, pogotovo kad je vidio ljude koji pate i ranjene u njihovu dostojanstvu, kao u slučaju žene koja je bolovala od krvarenja (Mk 5, 32). On ih je pozivao da imaju vjere u njega i njegovu

riječ (Iv 6, 48-55). Za Isusa osjetiti milostivost isto je što i dijeliti tugu onih koje je susretao, ali istodobno osobno raditi na tome da je pretvori u radost.

I mi smo pozvani gajiti u sebi stavove milosrdnosti prema tolikim životnim situacijama, oslobađajući se ravnodušnosti koja nas sprečava da prepoznamo potrebe braće koja nas okružuju i oslobađajući se ropstva materijalnog blagostanja (usp. 1 Tim 6, 3-8).

Pogledajmo primjer Djevice Marije, koja se brine za svako od svoje djece i za nas vjernike je slika milosrdnosti. Dante Alighieri to izražava u molitvi Gospi stavljenoj na vrhuncu Raja: "U tebi je milosrđe, u tebi milostivost, [...] u tebi je stvorova svih dobrota" (XXXIII, 19-21). Hvala!